Новорічне привітання Президента України Володимира Зеленського

1 січня 2025 | 00:19

Дорогий народе!

За мною – «Україна-мати». Україна, яка твердо стоїть на ногах. Не схиляє голови, дивиться вперед, вірить у своє майбутнє й перемогу над усім тим злом, що Росія нам принесла. Україна, яка здатна досягти справедливого миру, маючи щит і меч. Захищаючи свій народ, свої кольори, свою незалежність. Я звертаюся сьогодні до всіх, хто цінує Україну, береже свою державу, каже з любов'ю про неї: «Моя». Я дякую вам за 2024-й. Нашим людям, що проходять усі труднощі з гідністю. Людям, для яких бути громадянами України – гордість. А для мене гордість – бути Президентом таких людей, українців та українок, які доводять: жодні крилаті ракети не здолають народ, у якого є крила.

Протягом цього високосного року ми доводили це щодня. І бачили це вчора. Коли були окрилені щастям, бо на рідну землю з полону повернулося 189 українців. Бо вони зустрінуть Новий рік удома. Бо ми повертаємо своїх. 1358 людей за цей рік. 3956 українців за цей час. І я називаю не приблизні, а дуже точні цифри, бо кожна з них – це людина, наша людина, дуже важлива людина. І з поверненням кожної ми повертаємо в Україну життя.

І як щоразу, коли це стається, плачемо ми всі. Неважливо, розчулена мати, або це дитинка, яка дочекалась татуся, чи Президент України, ми плачемо всі, бо всі ми – люди й зберегли в собі світло.

І воно допомагало нам вистояти ці понад тисячу днів. Бути сміливими, коли це так потрібно. Бути сильними, коли це так важливо. Як це робили наші вчителі, наші медики, наші енергетики, наші транспортники, як це робили всі наші ППОшники, мобільні вогневі групи. Хлопці, що збили за цей рік 1310 крилатих і балістичних ракет, 7800 іранських «шахедів». Браво! Гордість! Дякуємо! Ми пройшли цей рік разом. Долали разом усе, що приносив 2024-й. Перемоги й невдачі. Радощі й виклики. Сльози щастя, коли нам вдавалось. І сльози болю, коли нас ранили – в серце.

Липень. Ранок. «Охматдит». Так б'ють слабаки й боягузи. І ми ніколи не забудемо ці дитячі очі. І ми ніколи їм цього не пробачимо! Коли зло несе смерть, наша відповідь – живий ланцюг. Такий вигляд має сила українців. І ту нашу єдність було помітно з космосу. Її бачив Бог. Бачив, які в нас люди. Які в нас діти. І я не забуду ті неймовірно дорослі та сильні очі хлопчика з «Охматдиту». Скільки в ньому життя, енергії, гідності! І наскільки одна ця дитина сильніша за Путіна! Наскільки всі наші діти сильніші за все їхнє зло. Українські хлопчики та дівчатка, які перемагають цю війну, здобувають знання онлайн і навіть у підземних школах, виграють світові наукові олімпіади, збирають кошти для нашої армії, вигадують технічні рішення, що допомагають нашій обороні. Ви – фантастичне покоління! Ось за кого ми боремось. Ось кого передусім захищають наші герої, наші воїни. Хто тримається сам і тримає на своїх плечах незалежність. Там, де воля й доблесть б'ються щодня, і зараз – в цю новорічну ніч. На всіх наших напрямках. На всіх. На сході, де зараз дуже, дуже важко й дуже непросто. Але ми віримо, ми знаємо: вистоїте. Вистоять наші хлопці. Вистоять ваші дух і сміливість. Усе те, завдяки чому ви цьогоріч не віддали наші Суми й Харків, наш Херсон і наше Запоріжжя. А росіяни цього дуже хотіли. Та натомість ви віддали окупантам борг, повертаючи війну назад додому, у Росію. І той, хто сіяв лихо на нашій землі, отримав його на своїй. На Курщині та в інших місцях, куди цьогоріч прилітала наша відповідь, наша справедливість.

Справедливість. Всього одне слово, але за ним стоять сотні тисяч наших людей. Наша «оборонка» й наша наука. Чиї розум і праця робили нас міцнішими, бо 30 % усього, що в цьому році було в наших хлопців на полі бою, – усе це було зроблено в Україні.

І на одному такому заводі я запитав у молодого інженера: «Як же вам стільки вдалося, як же ці люди стільки змогли?». І хлопець пожартував: «Так то ж не просто люди, вони – ракети».

І знаєте, в цей момент мені стало соромно як громадянину, що з 90-х років держава не помічала таких наших людей. І я пишаюся, коли весь рік, зустрічаючись із ними, чую: вони щасливі, що потрібні Україні. І що Україна знову будує своє, свої ракети. І вперше робить понад мільйон БпЛА за рік. Змушує ворога вчити українську. «Паляниця», «Пекло», «Рута». Змушує тремтіти від слів «Нептун» і «Сапсан». Усе це – наші ракети. Українські. «Гор», «Вампір», «Колібрі», «КАМІК», «Лютий», Heavy Shot, Fire Point. Усе це – наші дрони. Українські. І все це – наші аргументи, аргументи для справедливого миру.

Його здобувають тільки сильні. І те, що ми такі, доводили не раз. Наші спортсмени. Олександр Хижняк, наш Танк. Ольга Харлан, Ярослава Магучіх, усі наші олімпійці та паралімпійці, за яких ми так уболівали, переживали, так кричали від радості й гордості, коли вгору здіймався синьо-жовтий прапор. Ми тримали удари й давали здачі разом з Олександром Усиком. Усе це – про дещо більше, аніж тільки спорт. Це про наш характер. Про те, ким ми є і на що здатні. Сенси й символи. Про те, що бої Сашка, як щоденні битви всієї України, показують нам: байдуже, наскільки противник більший за тебе, важливо, наскільки більша твоя воля. Тоді це захоплює подих усього світу! І всі лідери мені відверто казали: «Ми ніколи такого не бачили – коли повна зала Нотр-Дам-де-Парі аплодує». І це були оплески вам. Усім нашим людям. Ось так звучить повага до України. Ось що таке незалежність.

Це коли ми не віддаємо своє. І коли не забуваємо своїх. Тих, хто в полоні. І ми будемо боротися за кожну людину, яка, на жаль, досі там. І будемо боротися за всіх, кого Росія загнала в окупацію, та не змогла окупувати їхні українські серця. І скільки б зло під дулом автоматів не роздавало паспортів, наші люди кажуть: «Ви тут не рідні, ви – тимчасові». І весь той завезений бур'ян не приживеться на нашій землі, не переможе корінних. І я завжди згадую історію про нашого одного українського дідуся, у якого окупанти запитали: «Который час?» І почули відповідь: «Час звалити з нашої землі». Ось що таке воля всередині, яку просто неможливо окупувати. І я звертаюся до всіх, хто несе в собі цю волю, на тимчасово окупованих територіях. Дорогі українці! Я знаю, що ви зустрічаєте Новий рік за нашим часом і зараз ви чуєте ці слова. У нашому Криму, на Донбасі, в Мелітополі, в Маріуполі – всюди, де чекають Україну. І куди одного дня Україна повернеться, щоб бути разом. І єдине, що розділятиме українців, – це щедро накритий стіл.

Я знаю: за цим столом будуть усі наші люди. Ті, хто зараз за кордоном, але зберегли Україну в собі. Тож сьогодні в першу хвилину нового року у Варшаві, Нью-Йорку чи Буенос-Айресі лунатиме «Ще не вмерла...». В Берліні, Празі чи Токіо сьогодні скажуть: «Слава Україні!» І світ відповість: «Героям слава!» Бо Україна не наодинці. Бо з нами – наші друзі. І з перших хвилин цієї війни Америка була з Україною. І я вірю, що Америка буде з Україною і в перші хвилини миру.

Я пам'ятаю розмову з Джо Байденом після російського вторгнення. Я пам'ятаю розмову з Дональдом Трампом після його обрання. Усі розмови з конгресменами, сенаторами, простими американцями, з усіма, хто нас підтримує у США, Європі, світі, – у цих багатьох і різних розмовах завжди була єдність у головному: Putin cannot win. Ukraine will prevail. Путін не має виграти. Україна переможе.

Я дякую всім американцям за те, що ці слова доводилися справами. Я не маю сумніву, що новий американський Президент хоче й зможе принести мир та покласти край путінській агресії. Розуміє, що перше неможливе без другого. Бо це не вулична розбірка, де треба втихомирити дві сторони. Це повномасштабна агресія божевільної держави проти цивілізованої. І я вірю, що ми разом зі США здатні на цю силу. Змусити Росію до справедливого миру. Тобто не забути й не обнулити все, що скоїла Росія. Буча, Оленівка, Авдіївка, усі наші знищені міста й села. Ось чому дійсно справедливий мир не може настати за принципом «почнімо з чистого аркуша». Бо рахунок не 0:0. На рахунку – тисячі, тисячі українців, життя яких украла Росія.

І сьогодні серце України всіяне шрамами. Це імена наших полеглих героїв. Не дай боже жодній родині у світі пережити такі втрати. Жодному лідеру у світі я не побажав би пережити ці відчуття – у ту мить, коли передаєш нагороди посмертно. Бачиш очі матері, дружини, дитини воїна, який віддав життя за Україну, і чуєш від них: «Будь ласка, нехай це все буде не даремно». Тисячі наших хлопців і дівчат не пішли в небуття. Вони з нами, вони поруч, завжди, вони дивляться на нас із небес. І ми не маємо права їх підвести й не можемо зрадити їхній подвиг і пам'ять.

І щодня в наступному році я, усі ми маємо боротися за Україну, яка буде достатньо сильною. Бо тільки таку Україну поважають і чують. Як на полі бою, так і за столом переговорів.

Я дякую всім, хто цьогоріч був поруч із нами. Нашим партнерам, союзникам, друзям, лідерам. Дійсно лідерам. Не тому, що так заведено звертатись, а які доводять своє лідерство ділом. Хто не боявся приїжджати в Україну, знаючи, як цінно бачити, що ми пліч-о-пліч. Із ким попри відстань і різницю в часі ми працювали, знаходили рішення і здобували результати. «Петріоти», «айріси», «насамси», «атакамси», F-16, «скальпи», «сторм шедоу». Чеська ініціатива та мільйон снарядів. Данська модель і сотні мільйонів у наше вітчизняне виробництво. 27 безпекових угод і 40 мільярдів на підтримку нашої армії. Європейський Союз і 50 мільярдів на підтримку нашої економіки. «Велика сімка» і рішення про 50 мільярдів доларів заморожених російських активів. Це наша велика міжнародна робота. Це наша велика міжнародна перемога. Дякую партнерам, дякую вам за це, дякую команді. Армія, уряд, Офіс, парламент, регіони, громади, волонтери. Усім, хто робить нашу країну міцнішою всередині, дбає про людей.

Дякую всім, завдяки кому Україна стоїть і вистоїть. Подолає свій шлях до миру, сильної України. І до України європейської. І це вже не просто слова – це реальність, яка настала в червні цього року з відкриттям переговорів про вступ України до ЄС. І це історичний результат. Цей шлях уже безповоротний. І Україна буде у Євросоюзі. І одного дня Україна буде в НАТО й посилить Альянс. Посилить стійкість світу. Єдність Європи, яка визначає долю кожного народу на континенті. І цю єдність мають поважати всі. І Будапешт із Братиславою. Я знаю, і угорський, і словацький народи – насправді вони з нами, з Україною, з українцями, на боці правди. Правду має визнати і влада цих країн. Не треба боятися, що Україна буде у Європі. Треба робити все, аби у Європі не було Росії. Її танків, її ракет і зла, яке вона неодмінно понесе далі, якщо Україна не вистоїть. Якщо сьогодні Росія тисне вам руку, це не значить, що завтра цією ж рукою вона не почне вас убивати. Бо росіяни бояться вільних. Того, що їм не знайомо. Бояться свободи. Вони народилися за Путіна, пішли в школу за Путіна, пішли служити за Путіна й гинуть за його хворі ідеї.

І тому так важливо сьогодні підтримувати всі народи, які відстоюють свободу. Хто не віддає її в Кишиневі. Хто бореться за своє майбутнє у Тбілісі. І я впевнений, настане день, коли всі ми скажемо: «Жыве Беларусь!»

Дорогі українці, дорогі українки!

Нехай 2025-й стане нашим роком, роком України. Ми знаємо, що мир нам не подарують. Але ми зробимо все, щоб зупинити Росію й закінчити війну. Те, чого хотів би кожен із нас.

За кожним із нас – «Україна-мати». І вона заслужила жити в мирі. Я нам усім цього бажаю. І як Президент України, і як громадянин я буду в наступному році робити для цього все. Знаючи, що буду не один. Знаю, що пліч-о-пліч зі мною ви – мільйони українців. Сильні. Вільні. Прекрасні. Незалежні.

З Новим роком, дорогий народе!

З Новим роком, Україно!

Слава Україні!